

та република ми дава двѣ хыляды златны ценихы на годинѣ-тѣ.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Да ви дамъ четьре хыляды, дохождате ли въ моѣ службѣ?

ДЖЕНАРО

Неможѣ. Длъженъ съмь да слугувамъ еще петъ години на република-та. Вързанъ съмь.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Какъ, вързанъ ли си?

ДЖЕНАРО

Да, съ клетва.

ДОНЪ АЛФОНСЪ, полека на Допа Люкреція

Виждь какъ си стоѣтъ на думѣтѣ тѣзи хора, госпоже! (Высоко) — Да прикъснемъ този разговоръ, господине Джена̀ро.

ДЖЕНАРО

Не съмь направилъ никакво недостоинство за да ся моѣ да ми подарѣтъ живогъ-тѣ; нѣ понеже Ваше Высочество ми го оставя, ето що можѣ да ви кажѣ сега :

Ваше Высочество си припомня прѣвзиманіе-то на Фаенція. Прѣди двѣ години, баща ви, херцогъ Геркулесъ д' Естъ, ся намѣри тамъ въ голѣма опасность отъ старѣ на двама Велентиневы войници които щѣхъ да го убѣѣтъ. Единъ пуснатъ на приключенія войнѣ му избави живогъ-тѣ.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Да, нѣ никой не можя да намѣри този войнѣ.

ДЖЕНАРО

Този войнѣ е сега прѣдъ васъ.